

טו וידבר יהוה אל-משה לאמר:
וידבר יהוה אל-משה לאמר:
ומליל יי עם משה למימר:

זו דבר אל-אתרן לאמר איש מזרעך לדרתם אשר יהיה בו מום לא יקרב להקריב לחם
אלהיו:

דבר אל-אתרן לאמר איש מזרעך לדרתם אשר יהיה בו מום לא יקרב להקריב לחם אלהיו:
מלל עם אתרן למימר גבר מבניך לדריהון די יהי ביה מומא לא יקרב לקרבא קורבנא קדם אלהיה:

יח כי כל-איש אשר-בו מום לא יקרב איש עור או פסח או חרס או שרוע:
כי כל-איש אשר-בו מום לא יקרב איש עור או פסח או חרס או שרוע:
ארי כל גבר די ביה מומא לא יקרב גבר עייר או חגיר או חרים או שריע:

יט או איש אשר-יהיה בו שבר רגל או שבר יד:
או איש אשר-יהיה בו שבר רגל או שבר יד:
או גבר די יהי ביה תבר רגלא או תבר ידא:

כ או-גבן או-דק או תבלל בעינו או גרב או ילפת או מרוח אשד:
או-גבן או-דק או תבלל בעינו או גרב או ילפת או מרוח אשד:
או גבין או דקא או חליז בעיניה או גרבן או חזון או מרס פחדין:

רשי

(יז) לחם אלהיו, 'מאכל אלהיו', כל הסעודה (נ"א: סעודה) קרויה 'לחם', כמו 'עבד לחם רב' (דניאל ה א) :
(יח) כי כל-איש אשר-בו מום לא יקרב, אינו דין שיקרב. כמו 'הקריבהו נא לפחתך' (מלאכי א ח). חרם, [פל-]שקטמו
שקוע בין שתי העינים, שפוחל שתי עיניו פאחת (תו"כ כא מח, בכורות מג:). שרוע, שאחד מאבריו גדול מחברו: עינו אחת
גדולה ועינו אחת קטנה, או שוקו אחת ארפה מחברתה (בכורות מ:):

(כ) או-גבן, שורצלו"ש פלע"ז — שגביני עיניו שערן ארף ושוכב (בכורות מג ע"ב). או-דק — שיש לו בעיניו דק שקורין
טיל"א, כמו (ישעיה מ, כב) "הנוטה כדק" (בכורות לח.). או תבלל, 'דבר המבלבל את העין', כגון: חוט לבן הנמשך מן הלבן
ופוסק בסירא, שהוא עגל המקיף את השחור, שקוראים פרוניל"א, והחוט הזה פוסק את העגל ונכנס בשחור. ותרגום
'תבלול', 'חליז', לשון חלזון, שהוא דומה לתולעת אותו החוט; וכן פנוהו חכמי ישראל (בכורות לח ע"א) במומי הפכור:
'חלזון', 'נחש' 'ענב'. גרב וילפת, מיני שחין הם: 'גרב' — זו החרס, שחין היבש מבפנים ומבחוץ. 'ילפת' — היא
חזזית המצרית. ולמה נקראת 'ילפת' — שמשלפת והולכת עד יום המיתה, והוא לח מבחוץ ויבש מבפנים; ובמקום
אחר קורא לגרב שחין הלח מבחוץ ויבש מבפנים, שנקרא (דברים כח, כז) "ובגרב ובחרס" — פשטמוף גרב אצל חרס —
קורא לילפת 'גרב', וכשהוא סמוך אצל ילפת — קורא לחרס 'גרב'; כף מפרש בבכורות (מא ע"א). מרוח אשד, לפי
התרגום: 'מריס פחדין' שפחדיו מרססין — שביצים שלו כותיין. 'פחדין' כמו 'גידי פחדו' (ש"ר) (אייב מ, יז):

כא כַּל-אִישׁ אֲשֶׁר-בּוֹ מוֹם מִזֶּרַע אֲהַרְן הַכֹּהֵן לֹא יִגַּשׁ לְהַקְרִיב אֶת-אִשֵּׁי יְהוָה מוֹם בּוֹ
אֵת לֶחֶם אֱלֹהֵיו לֹא יִגַּשׁ לְהַקְרִיב:

כַּל-אִישׁ אֲשֶׁר-בּוֹ מוֹם מִזֶּרַע אֲהַרְן הַכֹּהֵן לֹא יִגַּשׁ לְהַקְרִיב אֶת-אִשֵּׁי יְהוָה מוֹם בּוֹ אֵת לֶחֶם אֱלֹהֵיו לֹא
יִגַּשׁ לְהַקְרִיב:

כָּל גִּבּוֹר דִּי בֵּיהּ מוּמָא מִזֶּרְעָא דְאֲהָרֹן כְּהֵנָּא לֹא יִקְרַב לְקָרְבָּא יְת קְרַבְנֵיָא דִּי מוּמָא בֵּיהּ יְת קְרַבֵּן אֱלֹהֵיהּ
לֹא יִקְרַב לְקָרְבָּא:

כַּב לֶחֶם אֱלֹהֵיו מִקְדָּשֵׁי תְּקַדְּשִׁים וּמִן-תְּקַדְּשִׁים יֹאכַל:

לֶחֶם אֱלֹהֵיו מִקְדָּשֵׁי תְּקַדְּשִׁים וּמִן-תְּקַדְּשִׁים יֹאכַל:

קְרַבֵּן אֱלֹהֵיהּ מִקְדָּשׁ קוֹדֵשׁ וּמִן קוֹדֵשׁ יִכּוּל:

כג אַךְ אֶל-הַפְּרֻכָּת לֹא יָבֹא וְאֶל-הַמּוֹבַח לֹא יִגַּשׁ כִּי-מוֹם בּוֹ וְלֹא יַחַל אֶת-מִקְדָּשֵׁי כִּי
אֲנִי יְהוָה מְקַדְּשָׁם:

אַךְ אֶל-הַפְּרֻכָּת לֹא יָבֹא וְאֶל-הַמּוֹבַח לֹא יִגַּשׁ כִּי-מוֹם בּוֹ וְלֹא יַחַל אֶת-מִקְדָּשֵׁי כִּי אֲנִי יְהוָה מְקַדְּשָׁם:
בְּרַם לְפָרְכָתָא לֹא יִיעוֹל וְלִמְדַבְּחָא לֹא יִקְרַב אַרְי מוּמָא בֵּיהּ וְלֹא יַחַל יְת מִקְדָּשֵׁיוֹן יִי מְקַדְּשֵׁיוֹן:

כד וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל-אֲהָרֹן וְאֶל-בָּנָיו וְאֶל-כָּל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל-אֲהָרֹן וְאֶל-בָּנָיו וְאֶל-כָּל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וּמְלִיל מֹשֶׁה עִם אֲהָרֹן וְעִם בְּנוֹהֵי וְעִם כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: פ

כב א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵּאמֹר:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵּאמֹר:

וּמְלִיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימְרָ:

רש"י

(כא) כַּל-אִישׁ אֲשֶׁר-בּוֹ מוֹם, לְרַבּוֹת שְׁאָר מוּמִין (תו"כ כא נד). מוֹם בּוֹ, 'בְּעוֹד מוּמוֹ בּוֹ' — פְּסוּל; הָא אִם עֶבֶר מוּמוֹ —
כָּשֶׁר. לֶחֶם אֱלֹהֵיו, כָּל מֵאֲכָל קְרוּי "לֶחֶם":

(כב) מִקְדָּשֵׁי תְּקַדְּשִׁים, אֵלוֹ קְדָשֵׁי תְּקַדְּשִׁים. וּמִן תְּקַדְּשִׁים יֹאכַל, אֵלוֹ קְדָשִׁים קְלִים. וְאִם נֶאֱמְרוּ קְדָשֵׁי תְּקַדְּשִׁים לְמָה
נֶאֱמְרוּ קְדָשִׁים קְלִים, (ת"כ זבחים קא) אִם לֹא נֶאֱמַר, הִיִּיתִי אוֹמֵר: בְּקְדָשֵׁי תְּקַדְּשִׁים יֹאכַל בְּעַל מוֹם, שְׁמֻצִינוּ שֶׁהִתְרוּ לְזֶר, שְׁאֲכַל מֹשֶׁה בְּשׂוֹר הַמְּלוֹאִים, אֲבָל בְּחֻזָּה וְשׂוֹק שֶׁל קְדָשִׁים קְלִים לֹא יֹאכַל, שְׁלֹא מְצִינוּ זֶר חוֹלֵק בְּהֵן, לְכַף נֶאֱמְרוּ קְדָשִׁים
קְלִים. כִּף מְפָרֵשׁ בְּזִבְחִים (קא ע"ב):

(כג) אַךְ אֶל-הַפְּרֻכָּת, לְהַזוֹת שְׁבַע הַזּוֹאוֹת שֶׁעַל הַפְּרֻכָּת. וְאֶל הַמּוֹבַח, הַחִיצוֹן; וְשִׁנְיָהּ הַצָּרְכוֹ לְהַפְּתוֹב, וּמְפָרֵשׁ בְּתוֹרַת
כְּהֻנִּים (כא נח). וְלֹא יַחַל אֶת-מִקְדָּשֵׁי, שְׁאִם עֶבֶד — עֲבוּדְתוֹ מַחְלָלָת לְהַפְּסוֹל (תו"כ כא ט):
(כד) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה, הַמְצִיגָה הַזֹּאת, אֶל-אֲהָרֹן וְגו' וְאֶל-כָּל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לְהַזְהִיר בֵּית-דִּין עַל הַכְּהֻנִּים (ת"כ):

ב דָּבָר אֶל-אֱהֲרֹן וְאֶל-בָּנָיו וַיִּנְדְּרוּ מִקִּדְשֵׁי בְנֵי-יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִחַלְלוּ אֶת-שֵׁם קִדְשֵׁי אֲשֶׁר הֵם מִקְדָּשִׁים לִי אֲנִי יְהוָה:

דָּבָר אֶל-אֱהֲרֹן וְאֶל-בָּנָיו וַיִּנְדְּרוּ מִקִּדְשֵׁי בְנֵי-יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִחַלְלוּ אֶת-שֵׁם קִדְשֵׁי אֲשֶׁר הֵם מִקְדָּשִׁים לִי אֲנִי יְהוָה:

מִלֵּל עִם אֱהֲרֹן וְעִם בְּנוֹהוּ וַיִּפְרְשׁוּן מִקִּדְשֵׁי דְבַנֵּי יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִחַלְלוּ יְת שְׁמָא דְקוּדְשֵׁי דֵי אַנּוּן מִקְדָּשִׁין קִדְמֵי אָנָּא יי:

ג אָמַר אֱלֹהִים לְדֹרְתֵיכֶם כָּל-אִישׁ | אֲשֶׁר-יִקְרַב מִכָּל-זֶרְעֲכֶם אֶל-הַקִּדְשִׁים אֲשֶׁר יִקְדִּישׁוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל לַיהוָה וְטָמְאָתוּ עֲלָיו וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִלִּפְנֵי אֲנִי יְהוָה:

אָמַר אֱלֹהִים לְדֹרְתֵיכֶם כָּל-אִישׁ | אֲשֶׁר-יִקְרַב מִכָּל-זֶרְעֲכֶם אֶל-הַקִּדְשִׁים אֲשֶׁר יִקְדִּישׁוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל לַיהוָה וְטָמְאָתוּ עֲלָיו וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִלִּפְנֵי אֲנִי יְהוָה:

אָמַר לְהוֹן לְדַרְיִכוֹן כָּל גָּבַר דֵּי יִקְרַב מִכָּל בְּנִיכוֹן לְקוּדְשֵׁי דֵי יִקְדְּשׁוֹן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קִדְּם יי וְסִאוּבְתִיָּה עֲלוּהֵי וַיִּשְׁתַּיְצִי אֲנִשָּׂא הֵהִיא מִן קִדְמֵי אָנָּא יי:

רש"י

(ב) וַיִּנְדְּרוּ, אין 'גזירה' אלא פרישה; וכן הוא אומר 'וינזרו מאחרי' (יחזקאל יד ז); 'נזרו אחר' (ישעיה א ד), יפרשו מן הקדשים בימי טמאתן. דבר אחר: וינזרו מקדשי בני-ישראל אשר הם מקדשים לי, ולא יחללו את-שם קדשי, סרס המקרא ודרשהו. **אשר הם מקדשים לי**, לרבות קדשי כהנים עצמן:

(ג) **כל-איש אשר-יקרב**, אין 'קריבה' זו אלא אכילה. וכן מצינו שנאמרה אזהרת אכילת קדשים בטמאה בלשון 'נגיעה': 'בכל קדש לא-תגע' (ויקרא יב ד) — אזהרה לאוכל; ולמדוה רבתינו (יבמות עה ע"א) מגזרה שוה. ואי אפשר לומר שחיב על הנגיעה, שהרי נאמר פרת על האכילה ב'צו את אהרן' (ויקרא ז כ"א), שתי פרייתות זו אצל זו, ואם על הנגיעה חיב, לא הצריך לחיבו על האכילה; וכן נדרש בתורת כהנים (כב טז): וכי יש נוגע חיב, אם-כן, מה תלמוד לומר 'יקרב', משיכשר להקרב, שאין חיבין עליו משום טמאה אלא אם כן קרבו מתיריו. ואם תאמר שלש פרייתות בטמאת כהנים למה, כבר נדרשו במסכת שבועות (ז ע"א) אחת לכלל ואחת לפרט וכו'. **וטמאתו עליו**, וטמאת האדם עליו. יכול בפשר הפתוב מדבר, וטמאתו של בשר עליו, ובטהור שאכל את הטמא הפתוב מדבר, [הרי כבר נאמר (ויקרא ז, ט): 'והבשר אשר-יגע בכל-טמא לא יאכל'! אלא] על פרחף ממשמעו אפה למד, במי שטמאתו פורחת ממנו הפתוב מדבר. וזהו האדם שיש לו טהרה בטבילה. **ונכרתה וגו'**, יכול מצד זה לצד זה — פרת ממקומו ויתישב במקום אחר, תלמוד לומר: 'אני ה' — בכל מקום אני:

ד איש איש מִזְרַע אַהֲרֹן וְהוּא צְרוּעַ אוּ זָב בַּקִּדְשִׁים לֹא יֹאכַל עַד אֲשֶׁר יִטְהַר וְהִנָּלַע
בְּכָל-טִמְאֵת-נֶפֶשׁ אוּ אִישׁ אֲשֶׁר-תִּצַּא מִמֶּנּוּ שִׁכְבַּת-זָרַע:

איש איש מִזְרַע אַהֲרֹן וְהוּא צְרוּעַ אוּ זָב בַּקִּדְשִׁים לֹא יֹאכַל עַד אֲשֶׁר יִטְהַר וְהִנָּלַע בְּכָל-טִמְאֵת-נֶפֶשׁ אוּ
אִישׁ אֲשֶׁר-תִּצַּא מִמֶּנּוּ שִׁכְבַּת-זָרַע:

גָּבֵר גָּבֵר מִזְרַע דְּאֶהֲרֹן וְהוּא סָגִיר אוּ דְאֵיב בְּקוּדְשֵׁיָא לֹא יִיכּוּל עַד דִּי יִדְפִי וּדְיִקְרַב בְּכָל טִמְא נֶפֶשׁ־
אוּ גָבֵר דִּי תִפּוּק מִנִּיהַ שִׁכְבַּת זָרַע־:

ה אוֹ-אִישׁ אֲשֶׁר יִנָּע בְּכָל-שְׂרִיץ אֲשֶׁר יִטְמָא-לוֹ אוּ בְאָדָם אֲשֶׁר יִטְמָא-לוֹ לְכָל טִמְאָתוֹ:
אוֹ-אִישׁ אֲשֶׁר יִנָּע בְּכָל-שְׂרִיץ אֲשֶׁר יִטְמָא-לוֹ אוּ בְאָדָם אֲשֶׁר יִטְמָא-לוֹ לְכָל טִמְאָתוֹ:

אוּ גָבֵר דִּי יִקְרַב בְּכָל רַחֲשָׂא דִּי יִסְתַּאֲב לִיהּ אוּ בְאַנְשָׂא דִּי יִסְתַּאֲב לִיהּ לְכָל סְאוּבְתִיָּה:

ו נֶפֶשׁ אֲשֶׁר תִּנְעַבְּוּ וְטִמְאָה עַד-הָעֶרֶב וְלֹא יֹאכַל מִן-הַקִּדְשִׁים כִּי אִסְרַתֶּן בְּשָׂרוֹ בַּמּוֹם:
נֶפֶשׁ אֲשֶׁר תִּנְעַבְּוּ וְטִמְאָה עַד-הָעֶרֶב וְלֹא יֹאכַל מִן-הַקִּדְשִׁים כִּי אִסְרַתֶּן בְּשָׂרוֹ בַּמּוֹם:

אַנְשׁ דִּי יִקְרַב בֵּיהּ וְיֵהִי מְסָאֵב עַד רַמְשָׂא וְלֹא יִיכּוּל מִן קוּדְשֵׁיָא אֲלֵהֶן אֲסַחֵי בְשָׂרֵיהּ בְּמִיָּא:

ז וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ וְיִטְהַר וְאַחַר יֹאכַל מִן-הַקִּדְשִׁים כִּי לַחְמוֹ הוּא:

וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ וְיִטְהַר וְאַחַר יֹאכַל מִן-הַקִּדְשִׁים כִּי לַחְמוֹ הוּא:

וּבְמִעַל שֶׁמֶשׂא וְיִדְפִי וּבִתֵּר כֵּן יִיכּוּל מִן קוּדְשֵׁיָא אֲרִי לַחְמִיָּה הוּא:

ח נִבְלָה וְטִרְפָּה לֹא יֹאכַל לְטִמְאָה-בָּהּ אֲנִי יְהוָה:

נִבְלָה וְטִרְפָּה לֹא יֹאכַל לְטִמְאָה-בָּהּ אֲנִי יְהוָה:

נְבִילָא וְתִבְרִיא לֹא יִיכּוּל לְאַסְתַּאֲבָא בֵּהּ אֲנָא יְיָ:

רש"י

(ד) [ס"א: מִזְרַע אַהֲרֹן. אִין לִי אֶלָּא זָרַעוּ, גּוֹפּוּ מִנִּין — תְּלִמּוּד לּוֹמֵר: 'וְהוּא צְרוּעַ'. שְׂיִכּוּל, הוֹאִיל וּמִקְרִיב אוֹנֵן, יִקְרִיב צְרוּעַ וְזָב — תְּלִמּוּד לּוֹמֵר: 'וְהוּא': עַד אֲשֶׁר יִטְהַר. בִּיאַת הַשֶּׁמֶשׁ. אוּ אִינוּ אֶלָּא טְבִילָה — נֹאֲמַר כָּאן 'יִטְהַר', וְנֹאֲמַר לְמִטָּה 'וְיִטְהַר' 'וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ וְיִטְהַר' (פְּסוּק ו'), מֵה־לְהֵלֶן בִּיאַת הַשֶּׁמֶשׁ — אִף כָּאן בִּיאַת הַשֶּׁמֶשׁ]: בְּכָל-טִמְאֵת-נֶפֶשׁ, 'בְּמִי שְׂוִטְמָא בְּמַת':

(ה) בְּכָל-שְׂרִיץ אֲשֶׁר יִטְמָא לוֹ, בְּשַׁעוֹר הָרְאוּי לְטִמְא — בְּכַעֲדָשָׁה (חֲגִיגָה י"א), אוּ בְאָדָם, בְּמַת. אֲשֶׁר יִטְמָא-לוֹ, כְּשַׁעוֹרוֹ לְטִמְא — וְזֵהוּ כְּפִיּוֹת (אַהֲלוֹת פ"ב מ"א). לְכָל טִמְאָתוֹ, לְרִבּוֹת נוֹגַע בְּזָב וְזָבָה, נִדָּה וְיִוִּלְדַת:

(ו) נֶפֶשׁ אֲשֶׁר תִּנְעַבְּוּ, בְּאַחַד מִן הַטְּמְאִים הַלְלוּ:

(ז) וְאַחַר יֹאכַל מִן-הַקִּדְשִׁים, נִדְרָשׁ בִּיבְמוֹת (עַד ע"ב), בְּתִרוּמָה, שְׁמֵתוֹר לְאַכְלָהּ בְּהָעֶרֶב הַשֶּׁמֶשׁ, 'מִן הַקִּדְשִׁים' — וְלֹא כָּל הַקִּדְשִׁים:

(ח) נִבְלָה וְטִרְפָּה לֹא יֹאכַל לְטִמְאָה-בָּהּ, לְעַנְנֵן הַטְּמְאָה הַזֹּהִיר כָּאן — שְׂאֵם אֶכֶל נִבְלַת עוֹף טְהוֹר שְׂאִין לָהּ טִמְאָת מִגָּע

ט וְשָׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמֶרְתִּי וְלֹא־יִשְׁאוּ עָלָיו חֲטָא וּמָתוּ בּוֹ כִּי יַחְלְלוּהוּ אֲנִי יְהוָה מְקַדְּשָׁם:
וְשָׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמֶרְתִּי וְלֹא־יִשְׁאוּ עָלָיו חֲטָא וּמָתוּ בּוֹ כִּי יַחְלְלוּהוּ אֲנִי יְהוָה מְקַדְּשָׁם:

וַיִּטְרוּן יָת מִטְרַת מִימְרֵי וְלֹא יִקְבְּלוּן עֲלוֹהֵי חוּבָא וַיִּמּוּתוּן בֵּיה אַרְי יַחְלִינֵיה אָנָא יִי מְקַדְּשֵׁהוּן:

י וְכַל־זֶר לֹא־יֹאכַל קֹדֶשׁ תּוֹשֵׁב בְּהֵן וְשֹׁכֵיר לֹא־יֹאכַל קֹדֶשׁ:

וְכַל־זֶר לֹא־יֹאכַל קֹדֶשׁ תּוֹשֵׁב בְּהֵן וְשֹׁכֵיר לֹא־יֹאכַל קֹדֶשׁ:

וְכַל חֲלוּנֵי לָא יִיכּוּל קוּדְשָׁא תּוֹתְבָא דְכֶהֱנָא וְאַגִּירָא לָא יִיכּוּל קוּדְשָׁא:

יא וְכֹהֵן כִּי־יִקְנֶה נֶפֶשׁ קִנְיָן כֶּסֶף הוּא יֹאכַל בּוֹ וַיִּלְיֵד בֵּיתוֹ הֵם יֹאכְלוּ בְּלַחְמוֹ:

וְכֹהֵן כִּי־יִקְנֶה נֶפֶשׁ קִנְיָן כֶּסֶף הוּא יֹאכַל בּוֹ וַיִּלְיֵד בֵּיתוֹ הֵם יֹאכְלוּ בְּלַחְמוֹ:

וְכֹהֵן אַרְי יִקְנֵי נֶפֶשׁ קִנְיָן כֶּסֶפִּיה הוּא יִיכּוּל בֵּיה וַיִּלְיֵד בֵּיתֵיה אֲנּוּן יִיכְלוּן בְּלַחְמֵיה:

יב וּבַת־בְּהֵן כִּי תִהְיֶה לְאִישׁ זָר הִוא בְּתֵרוּמַת תְּקַדְּשִׁים לֹא תֹאכַל:

וּבַת־בְּהֵן כִּי תִהְיֶה לְאִישׁ זָר הִוא בְּתֵרוּמַת תְּקַדְּשִׁים לֹא תֹאכַל:

וּבַת כֶּהֱן אַרְי תִּהְיֵי לְגִבְר חֲלוּנֵי הִיא בְּאַפְרָשׁוֹת קוּדְשָׁא לָא תִיכּוּל:

יג וּבַת־בְּהֵן כִּי תִהְיֶה אֶלְמָנָה וְגֵרוּשָׁה וְזָרַע אִין לָהּ וְשָׂבָה אֶל־בֵּית אֲבִיהָ בְּנִעוּרֶיהָ מִלַּחֲמֵם

אָבִיהָ תֹאכַל וְכַל־זֶר לֹא־יֹאכַל בּוֹ:

וּבַת־בְּהֵן כִּי תִהְיֶה אֶלְמָנָה וְגֵרוּשָׁה וְזָרַע אִין לָהּ וְשָׂבָה אֶל־בֵּית אֲבִיהָ בְּנִעוּרֶיהָ מִלַּחֲמֵם אָבִיהָ תֹאכַל

וְכַל־זֶר לֹא־יֹאכַל בּוֹ:

יד וּבַת כֶּהֱן אַרְי תִּהְיֵי אֶרְמָלָא וּמְתָרְכָא וּבֵר לִית לָהּ וַתִּתּוּב לְבֵית אָבוּהָא כְּרַבִּיּוּתָא מִלַּחְמָא דְאַבוּהָא תִיכּוּל

וְכַל חֲלוּנֵי לָא יִיכּוּל בֵּיה:

רש"י

ומשא, אלא טמאת אכילה בבית הבליעה, אסור לאכל בקדשים. וצריך לומר 'ויטרפה' — מי שיש במינו טרפה, יצא
נבלת עוף טמא, שאין במינו טרפה:

(ט) ושמרו את משמרת, מלאכל תרומה בטמאת הגוף (סנהדרין פג.). ומתו בו, למדנו, שהיא מיתה בידי שמים (סנהדרין פג.):

(י) לא יאכל קדש, בתרומה הכתוב מדבר, שכל הענין דבר בה (סנהדרין פג.). תושב בהן ושכיר, תושבו של בהן ושכירו,

לפיכך 'תושב' זה נקוד פתח, לפי שהוא דבוק. ואיזהו 'תושב' — זה נרצע, שהוא קנוי לו עד היוכל. ואיזהו 'שכיר' —

זה קנוי קנין שנים, שיוצא בשש. בא הכתוב ולמדך כאן, שאין גופו קנוי לאדוניו לאכל בתרומתו (יבמות ע.):

(יא) וכהן כייקנה נפש, עבד כנעני שקנוי לגופו. ויליד ביתו, אלו בני השפחות. ואשת כהן אוכלת בתרומה מן המקרא

הזה, שאף היא קנין כספו (כתובות נו.). ועוד למד ממקרא אחר: 'כל־טהור בביתך' וגו' (במדבר יח, יא), בספרי (יח כט):

(יב) לאיש זר, ללוי וישראל:

(יג) אלמנה וגרושה, מן האיש הזר. וזרע אין לה, ממנו. ושבה, הא אם יש לה זרע ממנו, אסורה בתרומה כל זמן שהזרע

יד וְאִישׁ כִּי־יֹאכַל קֹדֶשׁ בְּשִׂגְגָה וַיֹּסֶף חֲמִשִּׁיתוֹ עָלָיו וַנִּתֵּן לִפְהֶן אֶת־הַקֹּדֶשׁ:

וְאִישׁ כִּי־יֹאכַל קֹדֶשׁ בְּשִׂגְגָה וַיֹּסֶף חֲמִשִּׁיתוֹ עָלָיו וַנִּתֵּן לִפְהֶן אֶת־הַקֹּדֶשׁ:

וַיִּגְבֵר אֲרִי יִיכֹל קֹדֶשׁא בְּשָׁלוֹ וַיֹּסֶף חוֹמְשִׁיהָ עָלוּהִי וַיִּתֵּן לְכַהֲנָא יְת קֹדֶשׁא:

טו וְלֹא יִחַלְלוּ אֶת־קֹדְשֵׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת אֲשֶׁר־יְרִימוּ לַיהוָה:

וְלֹא יִחַלְלוּ אֶת־קֹדְשֵׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת אֲשֶׁר־יְרִימוּ לַיהוָה:

וְלֹא יַחֲלוּן יְת קֹדֶשׁא דְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יְת דִּי יַפְרִשׁוּן קָדָם יי:

טז וְהִשְׂיֵאוּ אוֹתָם עֲנֹן אֲשַׁמָּה בְּאֹכְלָם אֶת־קֹדְשֵׁיהֶם כִּי אֲנִי יְהוָה מְקַדְּשָׁם:

וְהִשְׂיֵאוּ אוֹתָם עֲנֹן אֲשַׁמָּה בְּאֹכְלָם אֶת־קֹדְשֵׁיהֶם כִּי אֲנִי יְהוָה מְקַדְּשָׁם:

וַיִּקְבְּלוּן עָלֵיהוֹן עֲנִיָּן וְחוֹבִין בְּמִיכְלֵהוֹן בְּסוֹאֲבָא יְת קֹדֶשׁיהוֹן אֲרִי אָנָּא יי מְקַדְּשֵׁהוֹן: פ **שרישי**

רשי

קָדָם (יבמות פד.). וְכַל־זֶרַח לֹא־יֹאכַל בו, לא בא אלא להוציא את האונן, שמתר בתרומה; 'זרות' אמרתי לך ולא 'אנינות'

(יבמות סח:):

(יד) כִּי־יֹאכַל קֹדֶשׁ, תְּרוּמָה. וַנִּתֵּן לִפְהֶן אֶת־הַקֹּדֶשׁ, דָּבָר הָרְאוּי לְהִיּוֹת קֹדֶשׁ, שְׂאִינוּ פּוֹרַע לוֹ מַעוֹת אֶלָּא פְּרוֹת שֶׁל חֲלִיץ,

וְהָן נַעֲשִׂין תְּרוּמָה (תוי"כ, פסחים לב):

(טו) וְלֹא יִחַלְלוּ וְגו', לְהֹאכִילָם לְזָרִים:

(טז) וְהִשְׂיֵאוּ אוֹתָם, 'את עצמם יטענו עון באכלם את קדשיהם' — שֶׁהִבְדִּילוּ לְשֵׁם תְּרוּמָה וְקִדְשׁוֹ וְנֹאסְרוּ עָלֵיהֶן.

[ואונקלוס שתרגם: 'במיכלהון בסואבא', 'שלא לצרף תרגמו כן]. 'והשיאו אותם' — זֶה אֶחָד מִשְׁלֹשָׁה 'אֲתִים' שֶׁהִיא

רְבִי יִשְׁמַעֵאל דּוֹרֵשׁ בַּתּוֹרָה, שְׂמֵדְבָרִים בְּאֶדָם עֲצָמוֹ. וְכֵן 'בְּיוֹם מְלֹאת יְמֵי נְזֻרוֹ יָבִיא אֹתוֹ' (במדבר ו יג) — 'הוא יביא את

עצמו'; וְכֵן 'וַיִּקְבְּרֵהוּ אֹתוֹ בְּגִי' (דברים לד ו) — 'הוא קבר את עצמו', כִּךְ נִדְרָשׁ בְּסִפְרֵי (במדבר ו קכד):